

werken van Maxwell Davies te brengen op een avond, namelijk *Miss Donnithorne* en *Eight Songs*. Ik suggereerde om er een derde stuk aan toe te voegen als een soort middenstuk, zodat het geheel een triptiek wordt. We hebben gekozen om er een niet-vocaal werk voor solo-danser bij te nemen, dat Maxwell Davies schreef rond dezelfde tijd als *Eight Songs*. Op die manier geef je het publiek op één avond de kans om te oordelen over die drie belangrijke muziektheaterstukken.

Ik vind het vooral interessant om een soort triptiek voor te stellen, waar het centrale beeld de kruisiging is, geflankeerd door twee genrestukken. Dit is uiteraard een verwijzing naar het soort schilderijen die we al in de middeleeuwen vinden, maar ook de grote doeken van Rubens in de Antwerpse kathedraal hebben dat thema. Ik ben ook gefascineerd door de hedendaagse kruisigingen in de traditie van Francis Bacon, die in zijn triptieken menselijke degradatie en angst toont. Aan het einde van de twintigste eeuw heeft die idee van een kruisiging nog steeds een ongelofelijke kracht, als symbool en als concrete voorstelling. Omdat het dansstuk in verband staat met de kruiswegstaties, heeft dat idee om het zo voor te stellen zin. *Miss Donnithorne's Maggot* komt eerst, dan het dansstuk en daarna als hoogtepunt *Eight Songs for a Mad King*.

Etcetera: Is het verband tussen deze drie werken vooral thematisch of ook muzikaal?

Ian Burton: Muzikaal gezien zijn ze sterk gerelateerd. Ze hebben een zeer gelijkende muzikale tekstuur. Ze zijn dan ook allemaal redelijk snel na elkaar geschreven. *Eight Songs* en *Vesalii* in 1969, *Miss Donnithorne* in 1974. Na de vroege jaren '70 evolueert de muziek van Maxwell Davies in een heel andere richting. Hij ging weg uit Londen en liet het hectische leven dat hij leidde toen hij werkte met het orkest The Fires of London achter zich om te gaan wonen in een klein dorp op de Orkney Islands, ver weg van de beschaving. De muziek die hij daar schreef is compleet verschillend, eerder transcendentaal, veel meditatiever en soms zelfs religieus. De natuur speelt een grote rol in dat nieuwere werk.

De stukken die wij brengen zijn veel directer, de communicatieve intensiteit is veel groter. Het is als het ware een frontale aanval op het publiek, zeer brutaal, met constant citaten uit vroegere

3. THE LADY-IN-WAITING (Miss Mufgraves fancy)

12

The flute has a dialogue with the King, replying to his phrases (with mimicking parodying versions of them, freely), & accompanying him with the given figures discreetly, in any order, quite freely.

The percussion player intersperses & accompanies with bird-calls (toys, mocking). The other players operate mechanical bird noises (mechanical rightingales, &c.).

Eight Songs for a Mad King, fragment van de partituur

muziekstijlen, zoals de sentimentele negentiende eeuwse hymnes, jazz, foxtrot, barokmuziek en de romantische liederen. Kortom de drie werken hebben een enorme variëteit aan muziekstijlen gemeen.

Miss Donnithorne en *Eight Songs* hebben daarenboven een duidelijk thematisch verband. Ze zijn beiden gebaseerd op teksten van de Australische auteur Randolph Stow, die ik persoonlijk gekend heb toen ik student was in Leeds. Stow was toen postgraduaat student, en er was nog geen sprake van een samenwerking met Maxwell Davies. Hij ging terug naar Australië en ze hebben elkaar ontmoet in één of andere commissie, waarna ze zijn beginnen werken aan *Eight Songs* en later aan *Miss Donnithorne*. Ik hou van zijn poë-

tisch schrijven, dat me doet denken aan Sylvia Plath.

Waanzin

Etcetera: Wat is dat thematisch verband?

Ian Burton: Aan de oppervlakte zitten we met een studie van de waanzin, een beschrijving van een geestelijke ineenstorting van een vrouw en een man. Dit past uiteraard binnen het kader van die tijd, want in de jaren '60 kwamen er vele discussies op gang over waanzin. Peter Brook maakte een voorstelling, die als reactie had dat er gedebatteerd werd over schizofrenie en of dit nu al dan niet een bevrijdende ervaring was. Er heerste een sfeer waarbij gedacht werd dat waanzin een noodzakelijke stap was in het leven, een soort uitbreken. Ik denk dat